

LONDON 2008.

INHOUD

Tiel, London, Vrijdag 5 september	1
Hampton Court, Zaterdag 6 september	4
Kew Gardens, Zondag 7 september 2008	7
Nagekomen bericht: S'nB, Dinsdag 8 september	8
En dan ook...Donderdag 11 september	8

TIEL, LONDON, VRIJDAG 5 SEPTEMBER

Mensen hebben een hobby. Nelleke houdt zich al haar hele leven bezig met “textiele werkvormen”. De laatste anderhalf jaar werpt zich vooral op de “martial arts” kant van deze creativiteit. Het is een vorm met als basisbeweging het opzichtig rondzwaaien van vervaarlijke puntige stokken, het KIP. Dit alles op een wijze die alleen te vergelijken is met [Michelangelo](#) en zijn [nunchaku's](#).

Voor relatieve buitenstaanders is KIP, net als BMX-en en twirling een onbekende sport. Maar BI'tO, zoals taalpuristen het aanduiden, is eenvoudig uit te leggen. BI'tO staat voor Breien In 't Openbaar. In tegenstelling tot wat sommigen denken is het een beweging die groter is dan [Fierljeppen](#) of [NK Bommetje](#).

De bijeenkomsten gaan dan ook verder dan de [Country Fair](#) in [Aalten](#). Daar hebben we ons eerder dit jaar geworpen op Ezeltje Pluk en waren we getuige van de voorbereiding van de NK spinnen. Sterker nog, op die gathering waren eindeloze rijen boxen met verschillende [schapenrassen](#) tentoongesteld. Wij verlieten er het terrein met een aantal vuilniszakken met scheersel van deze pre-shoarma's. Uiteindelijk blijkt deze beurs in Aalten een kleintje in de wereld van de [KIP](#).

Want [KIP](#), dat is “de” aanduiding in de wereld van [extreme knitting](#). Niet BI'tO, maar Knit in Public. Trainingen voor KIP vinden plaats in [Stich 'n Bitch](#) (S'nB) verband, waarbij [Ravelry](#) zorgt voor de wereldwijde connectie tussen de opvolgers van “[Borstvoeding Natuurlijk](#)”.

En laten we eerlijk zijn, al ga ik er zelf niet voor breien, het is great fun.

Zwiepen met [naalden](#) van bij voorkeur

rozenhout, waarbij bij voorkeur zelfgeverfde wol op creatieve en ambachtelijke wijze wordt verknoopt tot een mooi gebruiksvoorwerp, trekt de aandacht. Als je, bijvoorbeeld in Mexico onder de zon en naast een Piña Cola, een wollen trui breit naast een zwembad, is er altijd wel iemand die een praatje komt maken. Het heeft dan ook een sociale functie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat een grote groep van Stich 'n Bitch Nederland gezamenlijk optrekt naar de IKnitDay, gekleed in T-shirts met Frau Antje als [Happy Haaker](#).

Topsport verdient zijn fans, dus ik heb me onmiddellijk als supporter aangemeld. Nu moet ik er eerlijk bij zeggen dat [kunstbreien](#) nog bij lange na niet Olympisch is. Sterker nog, er zijn zelfs geen tribunes op de gatherings. Maar het begeleiden van [de topsporter](#) is altijd leuk, dus vol enthousiasme ga ik mee naar de plaats waar de IKnitDay wordt gehouden: het niet te versmaden London.

De eerste vraag is natuurlijk: Hoe kom je er? Kanaalzwemmen valt af, en dan blijven de voor de hand liggende opties “per boot” of “met het vliegtuig” over. Londen heeft ten minste een vijftal vliegvelden. Ze hebben allemaal een of meer nadelen zoals te duur (City), te groot (Heathrow, Gatwick) en te ver uit het centrum (Luton, Stansted). Op enig moment mompel ik “we kunnen ook met de trein”. Enkele minuten later heeft Nelleke een rit met de Eurostar geboekt. Ook dat heeft nadelen (de reis is langer), maar je eindigt midden in de stad en het is prijstechnisch aantrekkelijk. Bovendien kan je de schaar, een essentieel onderdeel van extreme knitting, in de handbagage meenemen zonder dat iemand er nerveus van wordt.

De rit gaat voorspoedig. Overstappen in Geldermalsen, Dordrecht en Brussel, en je staat in een wip in hartje London. Hier zitten we, op nog geen 3 minuten lopen van St.Pancras Station, in Hotel Montana.

Ik weet niet hoelang ze bezig zijn geweest tussen het moment dat de eerste zei “laten we een gat graven” en de eerste rit van de sneltrein door de [Chunnel](#). Een groot deel van mijn leven heb ik me neergelegd bij het feit dat er “altijd al” over gepraat werd en dat het er wel nooit zou komen, al was het alleen maar omdat ze op het eiland aan de andere kant van de weg rijden.

Uiteindelijk is men het er over eens geworden dat dit in geval van treinen niet heel relevant is, en is het gat er gekomen. Maar je hebt dan toch verwachtingen. Bijvoorbeeld het aanzwellen van de Watermusic van Handel als je het gat in rijdt, of minstens een geëmotioneerd medewerker van Eurostar die met overslaande stem aankondigt dat dit het moment is waarop we onder de zeebodem verdwijnen, om vervolgens per 5 minuten te melden

welke boorplatforms en vissoorten er boven ons zijn.

De werkelijkheid is ontluisterend. Esther belt dat ze de auto niet van zijn plek krijgt. Ik kan haar nog net uitleggen hoe een stuurslot werkt voordat we in een gat verdwijnen. Daarna is het langdurig Metro of Tube spelen (Afhankelijk van de vraag of je een half full of half empty glas person bent), maar dan zonder leuke tussenstations, tellen wanneer je er uit komt of graffiti. Nelleke besteedt de tijd aan het scoren van een brownie in de restauratie, zodat je kan zeggen dat ze van Frankrijk naar Engeland is gelopen.

In [London](#) is het een kwestie van uitstappen en naar het hotel lopen. Het regent, en daardoor is de afstand van het station naar Hotel Montana minder dan 5 minuten.

We houden een fors deel van de dag over. Via S'nB hadden we gehoord dat het [Victoria & Albert Museum](#) een fantastische collectie textiel had, dus als warming up leek dat een logische keuze. Op dit punt in het verslag wil ik nadrukkelijk stellen dat, als je ooit eens de kans hebt om bij V&A (zoals het wordt aangeduid) binnen kunt lopen, doe dat dan.

[V&A](#) is een museum museum. Het is een museum dat zo oud en traditioneel is, dat het in een museum ondergebracht zou moeten worden. En eigenlijk is het dat ook. Halverwege de 19^e eeuw is in London de eerste [wereldtentoonstelling](#) gehouden. In South Kenington heeft dat uiteindelijk geresulteerd in een aantal gratis musea, zoals het Science, [Natural History](#), Royal Music College of Londen en V&A. Engelsen spreken Engels, geen Nederlands. Anders zou VA gestaan hebben voor Verzamel Alles. Het bevat een eindeloze verzameling meuk van verschillende herkomst. Sommige echt onbetaalbaar zoals het goud, de juwelen en zilver. Andere zaken is maar net wat de gek er voor geeft zoals modellen van de toren in Dubai en gesmede ijzeren hekken. Textiel is er. Zo vind je er mooie displays met moderne haute couture. En lappen. Lappen van eeuwen her, die in een soort verticale ladekast staan. Er zijn een paar opties om ze te bestuderen:

- Je verhuist naar London en gaat er gedurende een jaar dagelijks heen en pakt iedere dag een ander.
- Je maakt een gestructureerde keuze op basis van eeuw van voorkeur en bekijkt een gelimiteerd aantal laden.
- Je rukt wanhopig een aantal kasten open en hoopt dat het mooi is.

Wij gaan voor het laatste en dat is maar goed ook, want ook de afdelingen Japans textiel en muziekinstrumenten zijn zo ingericht (waarbij de laden van de laatste afdeling waarschijnlijk door

het Brits [Olympisch Comité](#) na sluitingstijd worden gebruikt als krachttraining honk. Na een geruime tijd in het museum rondgekeken te hebben geloven we het. Via de afdelingen beelden, stukken kerkinterieur, de [Supremes](#) jurken verzameling van Mary Wilson, schatkisten door de eeuwen heen en China weten we het pand te verlaten langs een prachtige glassculptuur.

We duiken weer in de metro en gaan naar [Covent Garden](#). Nelleke heeft een CaMex restaurant in de buurt van deze overdekte markt ontdekt. Navaho Joe in King Street blijkt een perfecte keuze.

Na het eten doen we nog een kleine sentimental journey. We wandelen van Westminster naar Temple langs de [Thames](#). Ondanks de regen is het geweldig. Zicht op [London Eye](#), St.Pauls, de bruggen etc. Dan zijn we; op we stappen in de Tube en genieten van het drietong "Mind (Mind, [Mind](#)) [The Gap](#)". Ik wil het T-shirt, maar het is tijd voor Montana, ons hotel.

HAMPTON COURT, ZATERDAG 6 SEPTEMBER

De tweede dag gaan we ieders ons weegs, maar niet na een ontbijt naar binnen gewrongen te hebben. Met name de slok koffie doet Nelleke kreunen van verontwaardiging. Het bocht is uitsluitend vanuit verslavingsoogpunt weg te hachelen.

We stappen uit in [Westminster](#) en lopen langs de Abbey, de Jewel Tower en de Houses of Parliament. Dan gaat Nelleke, gehuld in haar Happy Haaker shirt en Kool

Dutch Lady badge richting de I Knit Day. Een, naar later blijkt, geweldige dag met mooie boeken, veel haar van al dan niet anonieme beesten en de [Yarn Harlot](#). De laatste is een [schrijfster](#) die, als ik het goed begrijp, nog meer verdient met het praten over breien dan met het daadwerkelijk doen. Een soort über S'nB dus. Maar door de humor, het verstand van breien en de wetenschappelijk onderbouwde teksten ("Breien voorkomt Alzheimer" en "Voor breien heb je juist geen geduld nodig") weet ze anderhalf uur bijna duizend vrouwen M/V van de straat te houden.

Na Nelleke's vertrek wandel ik op mijn

gemak naar Waterloo station waar ik de trein richting [Hampton Court](#) pak. Hier valt een taalverschil met de Amerikanen op. Een trein in Amerika "stops at". Zo niet in Engeland. Hier is de trein uitgevonden, evenals de vertraging en het ontbreken van een dienstregeling. Wat moet je dan als treinpersoneel? Het antwoord is overzichtelijk: uitstappen en brullen. Dus zo heet dat nog steeds. Trains don't make stops, they are calling for...

Samenvattend: liefhebbers van kastelen en paleizen, bezoek [deze plek](#). Oorspronkelijk uit de periode van [Henry VIII](#) maar later veelvuldig verbouwd en gemoderniseerd. Het oudste deel lijkt een soort paardenstal op de binnenplaats te zijn. Deze is echter in 2008 door de BBC voor opnamen neergezet.

In het kasteel zijn ze koken aan het re-enacten. [Wambuizen](#), baretten en veel vuur, de sfeer

is prima.

Na een paar uur heb ik alles, inclusief de uitgebreide tuinen en de prachtige ligging aan de Thames wel gezien. Het wordt tijd voor een volgende etappe. Bij het station stond een bus naar Kew. En hoewel de buschauffeur lijkt te trainen voor een shoarma trofee is dit een optie. [Doorreizen](#) naar de tuin van Kew.

Bij aankomst op het station staat dezelfde chauffeur er weer. Nu buiten de bus, zodat hij me niet kan negeren zoals de eerste keer.

Hij geeft toe dat hij naar Kew gaat, maar de bus moet eerst nog 10 meter opschuiven, dan mag ik er in. En dat kan even duren, maar ik mag tot die tijd bij andere mensen gaan staan.

Ik maak er kennis met Dennis, een Engelsman van mijn leeftijd. Na een minuut of tien slaagt de chauffeur er in om de bus op te schuiven en ons binnen te laten. Hij heeft wat aan de bestemming staan te zwengelen, en daar staat nu geen Kew. Ik vraag of we dan ten minste langs Kew komen. Hij brult dat het kaartje getoond dient te worden. Niet naar mij, maar

naar een ander die langs loopt. Ik besta al niet meer voor hem. Een duidelijke nominatie wordt door mij aangemeld. Het handigst lijkt me Dennis aanschieten. “Als buitenlander ben ik inmiddels afgeserveerd, heb jij enig idee?” Hij zegt: gewoon blijven zitten, in [Richmond](#) leg ik het je uit. Het is druk onderweg, en hij heeft er gewoon de kolere in. Maar dat is zijn probleem. Met gematigde vaart rijden we door de buitenwijken en voorsteden van London. Er is veel te zien en als zodanig is het een goede beslissing deze tocht te maken. De chauffeur laat ondertussen reizigers staan, snauwt

vragenstellers af en eindigt “ergens”. Waarbij hij minachtend uitlegt dat hij er is en dat iedereen als een speer zijn bus dient te verlaten. De *Shoarma’dHonneur d’Or* voor hufters in het openbaar vervoer 2008 is voor hem.

Inmiddels heb ik Dennis weer opgedoken. Hij is op weg naar Richmond voor het wekelijkse zuipen met zijn broer. Als ik zeg niets tegen een wandeling te hebben, wordt ik uitgenodigd om een half uurtje mee te lopen, hij zorgt wel dat ik er kom.

Het half uur is krap, het wandeltempo ruim, maar uiteindelijk komen we over de Thames en langs eindeloze hoeveelheden Rugby fans bij het centrum van Richmond.

Dennis verdwijnt hier in een [lottery office](#), want het bier moet gefinancierd worden. Als laatste actie wijst hij op een bord waarop Kew staat aangegeven. De entree is, laat ik het voorzichtig stellen, niet goedkoop. Maar dan heb je ook wat: [de tuin](#) is 300 ha met drie grote kassencomplexen, een aantal kleintjes en verder een kasteel, een pagode etc. De bomen hebben hun best gedaan om bomer of zelfs boomst te worden. De aanleg is echter wijds, zodat je alles goed kunt zien.

Capital punishment is lang gebruikelijk geweest voor mensen die op het gras lopen. Daar hebben ze hier echter geen last van. Je hebt betaald en mag dus op het gras. Enkele honderden foto’s later ga ik zeer tevreden richting tube. Kew mag blijven.

Als ik in het hotel kom is Nelleke er al. Na wat uitpuffen gaan we naar het restaurant dat we hebben gevonden in de Capitoool gids. Het ligt vlak naast St James Park in een klein steegje. In feite bestaat de hele steeg uit restaurants. Ze hebben één ding in gemeen: Ze zijn dicht.

De drizzle is dan al overgegaan in Cats & Dogs. Voor diegenen waarbij het Engels wat minder is: We worden zeiknat. We vluchten uit eindelijk een veel duurder Frans restaurant in. Wat Nelleke betreft hadden ze de tartaar ook kunnen bakken, maar verder is het

restaurant geweldig. Wat dat betreft kiezen we deze trip de juiste plekken.

KEW GARDENS, ZONDAG 7 SEPTEMBER 2008

Wat te doen met een extra ochtend? Nelleke wil eigenlijk naar Kew. Ik heb maar een derde

van het park gezien, dus ik vind het perfect. Nadat Nelleke opnieuw is overvallen door de kwaliteit van het Britse ontbijt springen we in de Tube. Hoewel er regen dreigt houden we het droog. Onder het motto "Kew Muskie" overwint Nelleke zelfs haar hoogtevrees en beklimt de treetop experience in het park. Gewoon trap op en een wandeling langs/tussen de boomtoppen.

Het enige nadeel van Kew is dat het letterlijk onder de rook, maar vooral onder het lawaai van Heathrow ligt. Voor een keer niet zo erg, maar als je dan toch een jaarkaart op een mooi park hebt, dan bij voorkeur een zonder vliegtuigen.

De tuin biedt ook een oase in de stad voor allerlei wild. Met name vogels zijn het doelwit van de camera. Maar er is meer. Sommige Britten (zoals [Brian Ferry](#)) zitten minder met het rookverbod in openbare gelegenheden dan met het verbod op de vossenjacht.

Met blauw klotsend bloed, gezeten op een paard en omringd door een groep honden die jou in de eerste plaats al niet nodig hebben, rondgalopperend op heilig Engels gras, dat is te veel van het goede. Daar zou het verzameld Britse tuindersgilde van in opstand komen. Daar moet je niet gering over denken, want die hebben en kunnen schoppen!

Een wat lange inleiding om te noteren dat we zelfs een vos door de tuin zien lopen!

Verder gebeurt er weinig opmerkelijks. We zijn ruim op tijd voor de trein en die brengt ons met verheugende snelheid naar huis.

London? Wij houden er wel van.

NAGEKOMEN BERICHT: S'NB, DINSDAG 8 SEPTEMBER

Nelleke heeft contact met S'nB. De groep is op zondag en masse naar V&A getrokken om de textiel te bekijken. Helaas had iemand bedacht de afdeling af te sluiten. Uit weeromstuit zijn ze koffie gaan drinken in het restaurant, onder het genot van een stukje breien.

Althans... De Britten hebben zich verzoend met het wandelen op het gras van Kew. Maar KIP? Dat gaat te ver. Krachtig worden ze uit het restaurant verwijderd.

Wij hopen dat de *Shoarma's d'Honneur in Wol* op Ravelry worden geplaatst voordat S'nB ze overhandigt aan de medewerkers van V&A!

EN DAN OOK...DONDERDAG 11 SEPTEMBER

Een brand in de Chunnel leidt tot sluiting van enkele dagen. (Hoor ik in Boekarest)